

לקיי
עען חרף!

הדלקת נרות: 16:26
יציאת השבת: 17:18
רבינו תם: 17:49

ע"פ אופק תל אביב
ז' בטבת התשפ"ג

טוב לחסות בה'

821

הקשר לעולם הבא

ויגש התשפ"ג

הרעב בארץ ישראל נעשה כבד עד למאד. יהודה פונה לאביו יעקב ומתחנן אליו כי אי אפשר להמשיך לחיות במצב שכזה: **וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל יִשְׂרָאֵל אָבִיו שְׁלַחָה הַנֶּעָר אֶתְיָי, וְהוּא אִף מוֹסִיף הַבִּטְחָה לְאָבִיו וְאֹמֵר: "אֲנֹכִי אֶעְרְבֶנּוּ, מִיַּד תִּבְקָשְׁנוּ אִם לֹא הִבִּיאֲתִיו אֵלַיךָ וְהִצַּגְתִּיו לְפָנֶיךָ וְחָטְאתִי לְךָ כָּל הַיָּמִים".** יהודה מתחייב להיות ערב להשיב את הנער, ולא – אחטא לפניך לעולם הבא (רש"י).

אומרים חז"ל (מכות י"א) דבר מבהיל ביותר: "אמר רב יהודה אמר רב: אף נידוי שאדם מנדה עצמו על תנאי, כפי שעשה יהודה (אם לא אשיב את בנימין) – נחשב לנידוי לכל דבר, וחייב הפרה בשביל לבטלו. ולכן, אף אחר פטירתו של יהודה הצדיק, במשך כל 40 שנה שהיו ישראל במדבר, היו עצמותיו מתגלגלות בארון הקבורה כשהן נפרדות זו מזו, בעוד שעצמותיהן של שאר השבטים נותרו שלימות ומחוברות, כדרכן של הצדיקים.

ראה זאת משה רבנו וביקש רחמים על יהודה והציג עליו סנגוריה. באותו רגע, התקבלו תחנוניו של משה רבנו ועצמותיו של יהודה החלו להתחבר אחת לשניה.

אלא, אומרים חז"ל, שעדיין לא הסכימו בשמיים להכניס את יהודה ל'מתיבתא דרקיעא' (ישיבה של מעלה עם הצדיקים בגלל אותו נידוי).

המשיך משה רבנו להתפלל על יהודה, והכניסוהו לישיבה של מעלה, אך עדיין לא הצליח להתפלל ולהעמיק בלימוד עם החכמים בשמיים, עקב חומרת הנידוי. המשיך משה רבנו להתפלל על יהודה – עד שהתבטלו מעל יהודה כל המגבלות ונעשה משוחרר בעולם האמת.

מוסר עצום ונורא למדים מיהודה – כמה חמור ונורא כל מעשה ודיבור שאדם עושה בעולם הזה, שיכול להשפיע עליו בצורה משמעותית לעתיד לבוא, בעולם הבא.

לפני כשנה וחצי, ביום ג' בעומר התשפ"א, כולנו התעוררנו לבוקר קשה ביותר בו נגזרה הגזירה הקשה של הילקחם השמימה של 45 קורבנות טהורים וקדושים של אסון מירון. אחד מקדושי הנפטרים שעלה בסערה השמימה היו – האברך הרב אלעזר מרדכי גולדברג זצ"ל ועליו המעשה המרטיט הבא.

בשבוע שעבר, התפרסם מעשה מרטיט אותו סיפר הרב שמואל, מלמד בתלמוד תורה 'עטרת אליהו' ב'ביתר עלית', בו לימד גם הרב אלעזר גולדברג זצ"ל, וכה הם דבריו: "במשך שנים הייתי חבר של הרב אלעזר גולדברג, ששימש אותי כחלק מצוות הישיבה, אך אני המשכתי את החברות והקשר שלי איתו גם אחרי הפטירה. אם תשאלו איך? – הייתי לומד בכל יום משניות לעילוי נשמתו של חברי.

בחסד ה' זכינו אחר כמה חודשים מהפטירה לסיים ללמוד את כל ששה סדרי משנה עם פירוש הברטנורא לטובת נשמתו, והתחלתי ללמוד שוב מהתחלה את המשניות לעילוי נשמתו.

והנה, בליל כ"ב בחשוון תשפ"ג, לפני כחודש וחצי, אני חולם חלום. בחלום, אני רואה את ידידי המנוח – הרב אלעזר גולדברג זצ"ל, כשפניו שמחות ומאירות, הוא לבוש בבגד מפואר של שבת, על ראשו השטריימל המהודר שלבש כל שבת, והוא מבקש ממני: "בבקשה ר' שמואל, לך אל הרב אפרים זילברמן שליט"א, ובקש ממנו שימחל לי על מעט דיו שאני חייב לו".

התעוררתי בבוקר, אך לא התייחסתי לחלום. הרי אדם חולם מהרהורי לבו, ואם אני מזכיר את שמו מדי יום לפני הלימוד, הגיוני שהוא יופיע בחלומי. – המשך בעמוד 4

לרפואה פרנסה
והצלחה: מ"א מיכאל וציפורה אחיאל. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. ליאורה. אורטל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלדה. מוריה בת רויטל. רחל בת מרים ובעלה וכל יוצאי חלציהם. ישעיהו בן מרים. גאולה בת דבורה. דביר בן רויטל. ליאור בן פרידה. אריאל בן רויטל. רפאל חיים ניסים בן לטיפה. שרה חיה רפאלה בת רחל

זיווג הנור: ניר ואודליה בני ציפורה.

שב"ק: שולמית בת איריס. יסכה בת מזל. הדר בת נחמה. אליס בת פרידה.

לעילוי-נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה, הרב שמעון בן בחריה. מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. יחזקאל בן גורג'יי. גבריאל בן סמינה. שלום בן מנחם שמריהו. יוסף בן גליה. פרחת בת טובה. עליזה בת מזל טוב מלכא. פנחס בן דינה. שרית שרה בת מריאן. גלילי הכהן בן כוכבה. שלמה בן סעדיה זנדאני. רוני אהרון בת מזל מלכה. עמרון יוסף בן סאלם ומרים. שרה בת קמר. רבי עובדיה בן יפת. מרים בת ר' שמריהו. שרית שרה בת ויקטוריה. גלילי הכהן בן כוכבה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת גליה בת בת-סיני וכל בנות ישראל השוככות עימה

דיני קשירה בשבת

מתוך 'בהלכה ובאגדה'

האם מותר לקשור שקיות בשבת? ביאור מלאכת קושר בשבת: פסק מרן השו"ע (שי"ז): הקושר קשר של קיימא + הינו קשר של אומן - חייב מדאורייתא על הקשירה. אם רק אחד התנאים מתקיים: קשר של אומן או קשר של קיימא - חייב מדרבנן. ואם אין את 2 התנאים - מותר הקשר לחלוטין. מהו קשר של קיימא? הוא קשר העשוי להתקיים לעולם, כלומר שאין כוונה לפותחו - דעת הר"ף והרמב"ם. ויש אומרים שהוא קשר שהאדם לא מתכוון לפותחו לפחות שבוע ימים, ויש להחמיר כדעה זו. ומהו מעשה אומן? - הוא קשר שיודע רק בעל אומנות מקצועי לקשור, כמו שקושרים הספנים רצועה כמין טבעת בנקב שבראש הספינה והקשר נשאר שם לעולם, וכשרוצה להעמיד את הספינה קושר רצועה באותה טבעת

דיני קשירה בשבת

מתוך 'בהלכה ובאגדה'

ומעמידה בה, וכשרוצה להפליג מתיר הרצועה ונוטלה. דוגמאות למעשה: * אסור (מדרבנן) לקשור בלון מנופח בשבת, שאף על פי שהקשר אינו קשר שעושים אותו אומנים, אלא כל אדם רגיל יכול לקשרו, אך כיוון שהקשר הינו של קיימא, כלומר שנעשה שיהא קשור לתמיד (שאינו מפרקים קשר של בלון) - הרי שהדבר אסור. מאותו טעם בדיוק, אסור לקשור שקית אשפה קודם שזורקה, ורבים נכשלים בכך ויש להודיעם. * קשר ציצית רופף - אסור להדקו, שנמצא קושר קשר של קיימא, שבכוונתו שיחזיק מעמד לזמן רב. - קשר על גבי קשר: אינו נחשב קשר אומן. לכן, מותר לקשור שני קשר על קשר כשפותחם תוך שבוע (שאינו קיימא). "פשט המנהג להקל בזה, ואין חושש לזה אלא מיעוט שבמיעוט" (רבנו החיד"א)

הנהגות ערב שבת - הרה"ג חיים רבי

- 1) על אבי המשפחה להכין חדושי תורה וספרי צדיקים כדי לאמרום בסעודות השבת לבני המשפחה.
- 2) יש להרבות בעידוד לאשה ולבני הבית על פעלים, ולהרבות בשבחים על טרחם למען בני המשפחה לכבוד שבת המלכה.
- 3) יש ענין לתת צדקה בערב שבת.

הנהגות לשבת קודש

ויכינו מטבע לצדקה קודם הדלקת הנרות. וכמו כן יש לתת צדקה קודם הפרשת חלה ובגליל טבילה (בן איש חי, לך לך שנה שניה הלכה ו) 4) לפני תפלת מנחה יטעמו בני הבית מעט מאכל ומשקה, כדי שלא יהיו רעבים בערב ובהולים לקדש על היין. 5) יש להשתחוז את הספינים בערב שבת, וכן לפנות את קורי העפביש וכדומה. בית נקי ומסדר הוא מכבוד השבת. 6) יש להכין לצורך שטיפת הכלים בשבת ספוג העשוי רשת נילון, בכדי למנוע חשש כבוס או סחיטה, ולפנות שאר בלי הניקיון שהם מוקצים בשבת.

בית ללא כעס!?!

כלל גדול טבעו חז"ל (עירובין ס"ה ע"ב): "בשלושה דברים אדם ניכר: בכוסו, בכיסו ובכעסו". אדם אינו נמדד לפי התנהגותו כשהכל זורם ונוח. המדד האמתי הוא התנהגותו כשהכל רועש וגועש. האדם נמדד לפי תפקודו במצבי לחץ, במקרים של מצוקה כלכלית, בתקופות של כעס ותסכול. אם הדברים אמורים כמדד לאדם עצמו, קל וחומר שהם אמורים בנוגע לבית. בית טוב נמדד לפי תפקודו בזמני לחץ; בית בריא הוא בית שבו ההורים שולטים במצב גם בתקופות של מצוקה כלכלית; בית בריא הוא בית שבו גם בערב שבת, בשיא הלחץ, שומרים על מכובדות. בית בריא זהו בית שבו גם אם ילד שבר כוס זכוכית מחוסר זהירות, עדיין שומרים על כבודו. עלינו לדאוג שהצידה לדרך שאנו נותנים לילדינו לקראת צאתם לחיים, תכלול לא רק הרגלי חיים בזמנים שבהם הכל זורם כשורה. עלינו להכין אותם בצורה שידעו איך להתנהג גם בזמני לחץ, ואין חינוך טוב יותר, עמוק ובונה יותר - מהדוגמה האישית שרואים בבית. אפשר לדבר ולדבר בלי סוף, אבל תמונה אחת שווה כידוע יותר מאלף מילים. שמעתי פעם מהמחנך המפורסם רבי דוד לוי שליט"א, שעל אף שצעירים רבים מבטיחים לעצמם, שלמרות שכיום הינם כועסים מכל דבר, אך כשיבנו בית - הכל יהיה שונה, לא

הרב פנחס ברייער

מתוך 'החיים היום'

תהיינה צעקות, לא התפרצויות, לא השפלות ולא אווירת לחץ - המציאות בשטח מוכיחה שללא עבודת מידות עקבית, אזי בשעת לחץ כולם מתנהגים בדיוק כמו שהוריהם התנהגו... למרות כל ההבטחות והקבלות. לעומת זאת, ילדים שגדלים בבית רגוע, הבית שהם יקימו יהיה רגוע ושליו באופן טבעי. חז"ל אומרים (עירובין ס"ה ע"ב) שבית שנשפך בו יין כמים - זהו סימן ברכה. שמעתי בשם ה'אמרי ברוך' שפירש, שבית שבו גם כשנשפך משקה חשוב כיון, ההתייחסות היא כאילו נשפכו רק מים - זהו בית שבו יש סימן ברכה. נקודה חשובה נוספת היא, שבשעת לחץ רואים מהם סדרי העדיפויות. הילדים קולטים - מתי הכעס הוא אמתי, ומתי הוא כהגדרת רבי ישראל סלנטר זצ"ל 'כעס הפנים' בלבד!

מה מבעים אותך?

לא כל אחד בדרגה רוחנית גבוהה, שיכעס בגלל ביטול מנהג או הלכה באותה ספונטניות ועוצמה כמו בשל כך שהילד איבד את חמישים השקלים האחרונים, שהצליחו בקושי לגרד. אנו גם לא תמיד במצב שבו נצטער בגלל ילד שלא בירך ברכת המזון, כמו בגלל ילד ששפך כוס יין על המפה הצחורה דקה אחרי הקידוש, ועוד ליד האורחים... והילדים קולטים לפי השגתם מה חשוב ומה לא... נתפלל לה' שלא לכעוס, ולהראות לילדנו מה חשוב באמת!

זעקת הנוערים

הרב אוריאל זינגר

אחר שהתארחו אצל בני משפחתם הגרים בעיר אחרת, ונעמד להדליק נרות חנוכה. אלא, שילדיו כבר היו עייפים ונרדמו בנסיעה, ומיד שהגיעו לבית עלו לישון ונרדמו. מה יעשה? הרי הוא קיבל זאת כקבלה גמורה, אז שמא הפעם שהם ישנים יותר על הקבלה?! לא ולא. האברך שלנו אמר: 'קבלה זו קבלה! נכון שמטרת הקבלה הייתה להכניס אהבת ה' ושמחה במצוות לילדי, והרי שכעת הם ישנים ואין אפשרות להכניס בהם אהבת המצוות, אך אדם חייב לקיים את הקבלות שלו.'

לכן, הדליק הוא את הנרות, הלך למיטות של ילדיו, תפס אותם בשתי ידיו בשקט ובעדינות תוך כדי שהם רדומים, והעיקר לקיים את הקבלה. והנה, כשתפס ביד של בנו הקטן בן ה-4 הוא מגלה לתדהמתו כי אותו ילד היה במצב של 'פירכוס' ל"ע, כשצבע פניו החל משתנה והיה נראה כי הוא במצב קשה. מיד הוזעק אמבולנס שלקח את הילד אל בית החולים, והוכנס לטיפול נמרץ. לאחר כמה דקות יצא הד"ר מחדר הילד ואמר לאבא: "יש לכם נס חנוכה של ממש. דע לך, כי אם היית מגיע אל בית החולים בעוד 10 דקות – הילד לא היה בין החיים!".

האב היה המום לחלוטין, זכות הקבלה שקיבל במסירות נפש להכניס שמחה לילדים, הגם שהיה מעדיף לשבת ולהתפלל, לשבת וללמוד – ההתמדה בקבלה של קירבת ה', גם כשהילדים ישנים – הצילה את בנו". ישתדל האדם להביא לבניו ספרים מלאים ביראת שמיים, ויתן להם לשמוע בבית ולפני השינה שירי קודש וסיפורי צדיקים שיטעו בליבם מידות טובות ואהבת ה'. ה' נתן לכל אדם את הילד המתאים לו, ועליו לעשות את המיטב בכדי להאהיב עליהם את התורה והמצוות.

"צריך האב לדאוג לרוחניות של ילדיו ולהרגילם להגיע עמו אל בית הכנסת, וזאת למרות שהבן לא יושב כל הזמן על הכסא אלא יוצא מדי פעם להתאוורר ולשחק. אין בזה שום בעיה, מפני שעצם ההרגל לבוא לבית הכנסת ולראות את המתפללים בתפילתם משאיר רושם עמוק וחיובי בילד".

תפקידנו להאיר את הבית והמשפחה באהבת תורה ושמחה במצוות. סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א: "בקהילה שלנו ב'בית שמש' – רמה ב', ישנו אברך הידוע ומפורסם לכל, אשר אירע לו פלא גדול.

אותו אברך קרא בספרים הקדושים כי על ידי שאדם עושה את המצוות בהתלהבות, עם שמחה והתעוררות – הדבר משפיע על עצמו להתקרב לה' יתברך, ומעורר את בני ביתו לעבוד את ה' מתוך הלב עם שמחה, ולא כמצוות אנשים מלומדה. והנה, בחג החנוכה לפני כמה שנים החליט הוא לקבל קבלה חשובה – בכל יום של חנוכה, אחר הדלקת הנרות – לא אשב ישר מול הנרות ואתפלל לישועות, אלא אשתדל להכניס שמחה במצוות על ידי שארקוד עם ילדיי כמה ריקודים בשירי מצוה למשך כמה דקות, והעיקר שאגרום להם ולי לשמוח שמחה של מצוה. ואכן החל לשנות ממנהגו, ובכל יום אחר הדלקת נרות החנוכה החל לרקוד עם הילדים, לשמוח אותם ולהכניס להם חביבות והתלהבות המצווה, למרות שהיה מעדיף לשבת ישר מול הנרות ולהתפלל. והנה, במוצאי שבת של חנוכה, חזר הוא עם בני משפחתו בשעה מאוחרת בלילה,

יהודה – מקבל אחריות על בנימין הקטן ומבטיח לאביו יעקב, כי הוא ערב לכך שבנימין יחזור בריא ושלם לבית ולא יארע לו מאומה, ולא – לא יזכה יהודה בעולם הבא.

יהודה מוסר נפש על בנימין אחיו. והנה, בשוב האחים מהביקור אצל יוסף, מגלים לצערם הרב כי הגביע נמצא באמתחת בנימין.

"הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יְהוּדָה לִי עֶבֶד וְאַתֶּם עָלוּ לְשָׁלוֹם אֶל אֲבִיכֶם", קובע יוסף ליהודה ושאר אחיו. יהודה נופל לפני יוסף וזועק מקירות ליבו: "כִּי אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל אָבִי וְהִנֵּנִי אֵינְנִי אֶתִּי".

הגאון, הרב יהודה צדקה זצ"ל, ראש ישיבת 'פורת יוסף', היה חוזר על הפסוק וקורא מנהמת ליבו: "כאשר יעלה האדם לשמים הוא יצטרך לתת דין וחשבון מפורט כיצד דאג לחינוך ילדיו. הילדים הם פיקדון שהקב"ה הפקיד בידינו, כדי שהעולם יוכל להמשיך להתקיים כרצונו, על פי חוקיו, משפטיו ותורותיו.

אחר 120 שנה ישאלו את האדם: באיזה תלמוד תורה או באיזו ישיבה למדו ילדיך? כמה עקבת אחרי ההתקדמות שלהם? כמה השקעת בהם כדי שיוכלו להתקדם ולגדול כעובדי ה' ותלמידי חכמים?.

יהיה מי שיענה שהוא שלח את ילדיו לבתי ספר שאינם בדרך התורה והמצוות משום שבית הספר היה קרוב לבית, או בגלל ששכר הלימוד שם נמוך יותר – אוי לה לאותה בושה, אוי לה לאותה כלימה שתהא לו בשמיים. וזה שכתוב: "כי איך אעלה אל אבי" – לאבינו שבשמים, אחרי מאה ועשרים שנה, "והנער איננו איתי" – אם החינוך שקיבל הנער לא היה על טהרת לימוד התורה ויראת שמים? איך לא יתבייש מהטענות ומהתשובות שלו? "לכן", אמר הרב מרדכי אליהו זצ"ל

אם האדם עשה את שלו והשתדל להנחיל לבניו ובנותיו את אהבת המצוות וחביבותם, ולא עשה זאת בכפיה וקושי – בשמיים הוא מילא את חובתו, ומכאן ואילך מה שיחליטו הילדים בהמשך חייהם – אינו באשמתו, שהרי עשה הוא את המיטב מצידו וסוף כל סוף הינם בעלי בחירה. איך אעלה אל אבי והנער איננו איתי

עזרה לנפטרים

חתיק השנה פרטית

– המשך מעמוד 1 –

בלילה שאחר מכן, שוב הופיע ר' אלעזר בחלום ובקש את אותה בקשה, אך אני עדיין לא התייחסתי ברצינות לדבריו. אינני איש חלומות, וכל ההתעסקות עם דברים שנראים בחזיון לילה, אינה בתחום שלי. אולם ידידי ר' אלעזר זצ"ל התעקש. הוא חזר והופיע שוב ושוב. שבוע שלם ברצף!

והנה, בפעם השמינית, בליל כ"ט בחשוון, כבר שינה את טעמו. הוא כבר לא חייך אליי, אלא הוריד את השטריימל מעל ראשו בחלום והתרעם: "למה אתה לא עוזר לי? בשבילך זה דבר קל, ללכת אל הרב אפרים זילברמן שליט"א ולבקש ממנו שימחל לי. ואילו אני צריך בקושי רב, לעשות דרך ארוכה ממרחקים, במאמצים גדולים ועצומים כדי לבוא ולבקש זאת ממך?".

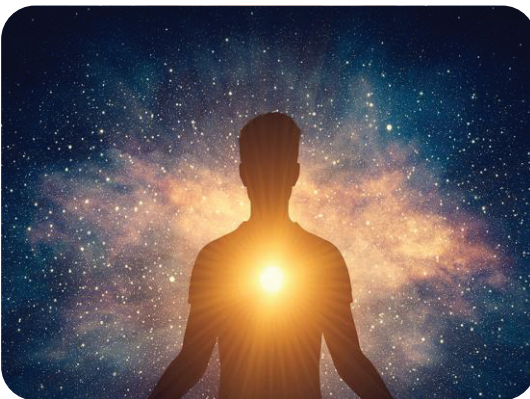
הפעם כבר לא יכולתי לדלג על החלום. הגם שאינני חסיד של חלומות, רמז וסימן יותר גדול מזה לא יכול להיות. למחרת, בתפילת יום כיפור קטן של חודש כסלו, פניתי אל הרב אפרים זילברמן שליט"א וסיפרתי לו על החלום. הרב אפרים מיד ידע על מה אני מדבר.

בכדי שתבינו היטיב את המעשה, חשוב שתדעו: הרב זילברמן – מלבד פעליו הרבים, גם ירש מאביו הגדול הגה"צ רבי יצחק שלמה זילברמן זצ"ל את אומנות הסופרות. בכל יום שישי, רגיל הרב זילברמן להגיע לתלמוד תורה שלנו ולבחון את הבחורים. ר' אלעזר גולדברג הנפטר, התעסק אף הוא בעבודת הקודש כסופר סת"ם

מלבד היותו מלמד בתלמוד תורה וקובע עיתים לתורה.

והנה, באחת הפעמים שהרב זילברמן הגיע ביום שישי לבחון את התלמידים, הוא שוחח עם ר' אלעזר זצ"ל אודות סוג מסוים של דיו בשם "דיוחנן" – דיו חדש שפותח בשנים האחרונות, והציע לו לנסות להשתמש בו.

הרב גולדברג זצ"ל שמח על ההצעה, והרב זילברמן שליט"א העניק לו כרבע צנצנת דיו – כמות מעטה בשווי של

כ-25 ש, על מנת שיתנסה בה. הרב זילברמן העניק לו זאת בלב שלם, שלא על מנת לקבל זאת בחזרה, אך ר' אלעזר גולדברג זצ"ל ראה זאת באותו רגע כהלוואה, ותיכנן להחזיר את שווי הדיו לאחר שישתמש בו.

כעבור ימים ספורים מעת המעשה הזה, נפטר ר' אלעזר באסון מירון ועלה לעולם שכולו טוב, טרם הספיק לספר למישהו על תוכניתו להחזיר את הדיו ולפני שבכלל יידע מישהו על הדיו שברשותו. אותה כמות קטנה של דיו (בשווי של 25 ש) שהרב זילברמן בכלל לא חשב לקבלה בחזרה, הפריעה לרב גולדברג שם למעלה והוא ביקש שימחל לו על כך שלא השיב לו זאת.

ממשיך הרב שמואל ומספר: "התביישתי מאוד לבוא לרב זילברמן ולספר לו על חלום שחלמתי, אך לא היתה לי ברירה. הבנתי שזהו חלום אמת, והרב זילברמן

אכן התייחס אלי במלוא הרצינות. הוא קרא מיד לכמה אברכים והכריז: "הריני מוחל במחילה גמורה ובלב שלם לר' אלעזר מרדכי בן ר' שמואל זכרוננו לברכה, והחוב מחול לו לגמרי, והמנוח ינוח בשלום על משכבו ותהא נשמתו צרורה בצרור החיים", אמן.

כך הסתיים המעשה לפני כחודש וחצי, כשאביו של הנפטר, הרב שמואל גולדברג יבלחט"א, מבקש לפרסם מעשה מופלא זה בכדי לעורר אנשים לעילוי נשמת בנו המנוח. (גיליון 'השגחה פרטית') יהודה – גדול השבטים במשך 40 שנה שהיו ישראל במדבר, לא הוכנס לשיבה של מעלה בשמיים, ואף נענש שהיו עצמותיו מפורקות עקב הנידוי שנידה עצמו אם חלילה לא ישיב את בנימין חזרה לאביו.

כמה מדקדקים בשמיים על כל דיבור, נדר, הבטחה או נטילת ממון שהאדם נוטל מחברו ולא משיב לו. וכבר אמרו חז"ל שאדם שלקח לחברו ממון ולא זוכר למי לקח וכמה עליו להשיב, "יעסוק בצרכי רבים". יתרום לצרכי רבים דברים לטובת הציבור: כוסות שתיה, מאכלים, תרומה לחשמל, ויבקש מה' שיסובב שהאדם שצריך לקבל ממנו הנאה יגיע למקום ויהנה בכך ככפרה.

אמר ר' יוחנן: "אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה. ומה יוסף הקטן שבשבטים, ברגע שאמר לאחיו: "אני יוסף" – לא יכלו אחיו לענות מפניו, כשהקב"ה עומד לדין על ברואיו ויוכיחם על מעשיהם, על אחת כמה וכמה שלא יהא לנו מה להשיב". כמה צריך להשתדל להיות נקי כפיים, לעמוד בדיבור שלנו, ולהיות ירא את ה', לפי שיעין רואה, ואוזן שומעת, וכל מעשיך בספר נכתבים!".

כיצד יתכן שאדם ידליק שמונה נרות בחנוכה בכל יום מיימי החנוכה?
חידה
אנו מודים לך על שיתוף הפעולה והתמיכה. אנא שולח את התשובה למייל: achiel@achiel.com

הקדשה המרכזית
העלון מוקדש לרפואה והצלחה: יונה בדיחי בת טורקיה, גאולה בת דבורה, ולרי אריה בן אירנה, שלמה בן אלה, אלונה בת פלינה, יואב חי אברהם ב"ב וצאצאיו, נוסרת בת יוכבד. ידידיה בן נחמה. לזיווג הגון: בן בן נאוה. לעילוי נשמת: הרב חיים בן מלכה.

לתגובות: 052-7151858
רחוב מעה בריל 9, ת"א, מעפ' אחיאל
DANIEL777ACHIEL@GMAIL.COM

תודה רבה!
לכל העוזרים, המפיצים וכל המסייעים בהבאת העלון לבתי ישראל - שברכת ה' תחול עליכם, אמן!